

Correbous. Les víctimes de la màfia tauròfila. Toni Teixidó

INICIATIVA ANIMALISTA :: 06/09/2014

L'Alicantino és un de tants esclaus, però el recordaré especialment per haver estat ell el que es va veure obligat a procurar-me una estimbada que em provocaren la pèrdua del

El passat 16 d'agost, a l'Aldea, vaig ser víctima de l'autodefensa d'un toro. Alicantino n'és el nom. Ell va ser la víctima original, i com a subjecte central del linxament que fou, això l'eximeix de tota la culpa que tenen, en exclusiva, els aficionats al sadisme de dins i fora de les APCTTE (1) i els governs dels ajuntaments i Parlaments dels PPCC quan ens converteixen a toros i humans en carnada pública, en una mena de versió de gladiadors del segle XXI, obligats a lluitar per les seves vides en èpoques de festa major i altres celebracions de suposada alegria i exaltació de la comunitat.

L'Alicantino és un de tants esclaus, però el recordaré especialment per haver estat ell el que es va veure obligat a procurar-me una estimbada que em provocaren la pèrdua del coneixement, amnèsia transitòria, traumatismes a les costelles i una fractura cranial que m'obligà a romandre hospitalitzat una setmana i a portar, en endavant i durant 3 mesos, un rígid collaret ortopèdic per tal de preservar la total mobilitat del meu coll.

Qui no vulgui pols que no vagi a l'era, diran els cretins del «totsemenfotisme» i del «alguna cosa haurà fet». Serà evident que el bou fou el primer que no en volia de pols, i les qui detestem la tortura, les segones. Per l'altra banda, el toro va nèixer adoptant una forma diferent a la humana, és aquest el seu delicte, i davant del seu maltracte notori i consentit, les animalistes es veuen obligades a actuar per provar d'aturar-ho. Això és el que hem fet unes i altres, i és per això que les activistes correm un doble risc, doncs ens veiem obligades a documentar de prop perquè encara n'hi ha que gosen dir que el toro no pateix si no veuen sang en imatges grogues i sensacionalistes. Portem càmeres ocultes, sense poder fer zoom o disparar flaix, i només acostant-nos-hi des de l'arena es capten els detalls dels brams del toro amagats per la xaranga, l'angoixa, les fractures a les banyes, els talls a la cara, les cremades als ulls, la por, les violacions del reglament... Només així la societat pot comprovar del cert el que sempre advertim que succeeix.

Em queda la bona sensació, d'almenys, haver provocat involuntàriament l'indult abans d'hora del linxat, estalviant-li els 5 minuts de turment que li devien quedar. Una de les primeres coses per les que vaig preguntar a les TES que em duïen a l'ambulància quan vaig recobrar el coneixement fou per l'estat del bou. Ferit i dolorit com estava encara podia empatitzar més amb ell, i no podia parar de rondinar «...pobret, pobret». Els simpàtics TES digueren que pobret jo, que estava prou greu, al que jo respongué que no, que l'única víctima era ell, l'únic que es trobava allí contra la seva voluntat. També van dir que m'aplaudiren, i no pas per haver fet res altruista, creatiu o emotiu per la comunitat, sinó per haver quedat inconscient al terra després de l'esperada part violenta de l'espectacle, aquella que desitgen els taurofòbics amb un tímid barbotejament embutxacat si l'alcohol encara no ha fet efecte, aquella que fa blanc humà de les envestides de la víctima bovina. Sense mals ànims, però els aplaudiments els reintegro. Les úniques persones que mereixen

ser ovacionades dins el món de les tradicions quan queden ferides són les castelleres; això és digne valor i coratge.

Estic de sort i content de ser viu, un altre traspàs a la plaça de tortures no hagués servit per acabar amb els correbous, no hagués sigut la primera ni, malauradament, en seré tampoc l'última. Als PPCC, les persones greument ferides per l'acció d'autodefensa dels bous des que es tenen dades pugen a desenes de milers, i les morts podrien sobrepassar el centenar. Només amb dades del País Valencià, del 2007 al 2013 van morir 22 persones, i 4.527 van ser ferides, un terç d'elles quedant en estat vegetatiu o bé amb diferents graus i tipus de paràlisi permanent (2). Feu comptes dels costos en sofriment i econòmics als que n'hem de fer front entre totes.

Els tauròfils que ens voldrien mortes en la intimitat de la seva clofa que no cantin victòria, quan em recuperi tornaré a baixar l'any vinent i tornaré a gravar per demostrar tots els incompliments i violacions del reglament i la llei. Ja vaig advertir que en gaudissin (3), que els hi queda molt poc, que jo no en tinc de por de les seves amenaces, i molt menys dels arguments que creuen tenir.

El que em repugna de tot plegat és recordar que per a les diverses gravacions efectuades als correbous, vaig haver d'entrar en metamorfosi per tal de no desentonar i poder infiltrar-me en aquell catàbasi, havent d'emprar un llenguatge sexista, especista, groller, d'onomatopeia ramadera, ple de gestos bel·ligerants i actituds provocadores, envoltat de testosterona bastida entre la vigorèxia física i la flaqueza mental que caracteritzen els covards de l'arena, sempre escenificat i ben amenitzat per les lumpen morals que esperonen el seu escrot amb cames des de les grades. Sí, a segons quines celebracions del nostre país convé no ser reconegut per evitar robatoris i agressions físiques per part dels aficionats, cal protegir la festa de la tortura fent desaparèixer tota prova, escarmentant a qui gosa documentar-la i fer-la servir amb l'objectiu d'eliminar els seus privilegis. Serà per això que l'autoritat municipal sempre mira al cel i el tauròfil al «foraster».

Resumiré el que fou la meua experiència en aquesta primera fase de gravació i denúncia que ens va encomanar la Coordinadora per a aquesta temporada, efectuades abans de la meua hospitalització i on en destacaré, per no repetir-me, dues poblacions:

La Cava (Deltebre). Any 2014 després de nostresinyor i no troben cap altre divertiment que fer una rua amb vehicles variats, amb banyador, sense samarretes i llençant aigua a la gent. Era moment per bronzir els motors, fer potents accelerades i frenades mentre es bevia alcohol, sense anar lligats amb el cinturons de seguretat; tots els conductors de motos sense casc, potser perquè no quedessin en l'anonimat les seves habilitats, cofois de lluir la parella (sempre dona) de paquet, com quan s'exhibeixen els caps de ramat, com si fossin objectes inerts, de propietat. Tot i tenir-ne molts números, per sort ningú no va besar l'asfalt ni va escampar les vísceres aquella tarda. La policia municipal devia quedar sobrepassada i van tornar a mirar al cel.

Així van anar passant més d'un centenar de «comparses» que amenitzaven l'arribada de l'últim automòbil, el que arrossegava a les dues víctimes d'aquella tarda dins un caixó que, prèviament, van deixar assecar al sol amb un parell d'éssers vius sensibles al seu interior durant bona part del dia. A la part superior del remolc, un individu amb bermudes anava

llençant petards a l'aire. I es va fer notar, també per portar els retrovisors guarnits amb rojigualdas; suposo doncs que per un moment els esclavistes de la ramaderia F. Mansilla es devien excitar rememorant que entraven per una altra Diagonal catalana.

Que em perdoni qui em vulgui perdonar, però si hagués de descriure la sensació del que allí s'hi aplegava i fent ús de l'odiosa generalització, en conclouria una gernació amb una conducta destrallera per civilitzar, abjecta, deixada de la mà de la raó, un cau de metafísiques estupefaents. Pensava que només em faltava veure com es feia «balconing» des de les terrasses, «mamading» dins algun dels bars, i alguna que altra violació en un arrossal apartat d'alguna noia que no s'hagués llegit el manual i hagués provocat una catarsi sexual «a la malaguenya».

Ara tocava colpejar el caixó, cridar vocals desaparellades i esperar a que traguessin el primer bou de la jornada. El vaig seguir durant tota l'ensogada. Als 5 minuts ja tenia la banya trencada i perbocava sang i una saliva escumejada que s'hagués pogut comptar per litres. Al segon bou ensogat que va sortir ja estava exhaust i fou el torn de l'activista que m'acompanyava, ell ho defineix com «eixe acte d'apropiació de la bellesa i d'imposició del propi desig que és la violació, una violació col·lectiva» i ens ho relata així (4).

Mentre recobrava l'alè, recordava les republicaness assassinaes pel feixisme i en com hagués pogut ser de diferent el panorama si s'hagués guanyat la batalla de l'Ebre, també en relació amb l'execrable tradició de la tortura. Sincerament, mai havia presenciats res amb tant mal gust, amb un estil festiu tan ròneg i rebregat.

Alcanar. Allà ja vaig quedar profundament colpit des del primer instant. Va ser quan vaig veure desestabilitzar-se el remolc que mantenia captiu el bou com a conseqüència de les descàrregues elèctriques que li etzibaven per tal que sortís enfurismat. Un cop arrossegat violentament per desenes de bouers cap a l'estaca, vaig sentir el bramul d'aquell toro com mai abans n'havia escoltat cap, era esfareidor. Tenia els ulls horroritzats i fora d'òrbita, perbocava sang i saliva, amb més que segures però indeterminables fissures cervicals. Va ser colpejat als lloms i les cames (cames, si, només els objectes com ara les taules tenen potes), va ser estirat per la cua, burxat als ulls, colpejat amb bastons i ampolles de 2 litres plenes de sorra, fabricades per «l'enginyer» del poble i amb una corda lligada al coll de l'embàs per tal de poder-la recuperar i tornar a repetir l'acció cada cop que el bou passés pel seu costat. Grades farcides de nens de preescolar, menors entrant i sortint dels barrots de la plaça...

A l'embolada per a dones del dia següent no podien faltar les agressions sexuals, les que va patir una de les companyes que filmaven aquella nit, grapejada de dalt baix amb total impunitat mentre les emboladores s'hi dedicaven, amb tan poca traça, que es va trigar més de 2 minuts en tallar la corda, amb segues maldestres que van causar seccions obertes al cap del bou. Aterrat i amb les banyes en flames corria per tal de buscar la sortida d'aquella plaça que si que va trobar un bouer de camí a l'hospital. Com que era un bou cerril (salvatge) i comprat, aquesta només fou la segona de les fases de la seva tortura, a la tercera li va esperar una lenta i agònica mort a l'escorxador.

«Guaita com se l'escolta braolar», -li va dir un home al seu fill- quan se li acabaren les descàrregues elèctriques un cop de nou a la foscor del caixó. No, ja no eren crits de por i

dolor, nosaltres sabíem que el que sentíem llavors eren plors d'incomprensió i aflicció, com els plors que ens van acompanyar aquella nit a les activistes que ho presenciarem mentre desfèiem els llençols després de no poder contenir més la clandestina ràbia.

En tots els casos es va vulnerar el reglament, els dictàmens de l'ONU i la llei catalana de protecció animal. Tot això està recollit, redactat i serà denunciat, ara, que jo m'hi jugo una tarda de cacera amb el conseller Pelegrí a que, com sempre, el departament arxiva les denúncies.

Detesto com entén i practica, aquesta minoria pro-tortura, les festes que he presenciat a les TE; són una aberració comparades amb la forma i sentir com es celebren la resta de les folgances populars, i no hi ha condescendència ni discriminació perquè ho digui un «foraster», sóc tarragoní i per tant no sóc ebrenc, però no em cal per opinar i actuar, perquè per damunt de tot sóc català, i no m'agrada el sadisme, i menys al cor neuràlgic del meu país. Cal recordar que només a 35 dels 947 municipis que té la CAC (4%) es practica la tortura pública. Aquesta xifra només s'incrementa si incloem el global dels PPCC, trobant-nos amb 321 dels 1.842 municipis (17%).

I és que a damunt els ingenus dels tauròfils es pensen que són una mena de romàntics Astèrix i Obèlix que salvaguarden les costums i tradicions ancestrals dels PPCC... Tenir il·lusions està bé, però la realitat és que la majoria d'ebrenques i la resta de catalanes només hi veiem una malaltissa i delirant vinyeta d'Ortega i Pacheco (5) que tenen per missió realitzar un programa de festes per encàrrec del Cletus o la Brandine (6) de la regidoria municipal de torn (i que consti que el qualificatiu de pallús el trobo simpàtic i instructiu si va acompanyat de bons sentiments i accions, car no és el seu cas).

Per tot el que vaig presenciar, em repugna l'èxit d'un sistema que inverteix milions en recursos per estupiditzar una classe treballadora que encara, en bona part, martiritza els dèbils i admira a ignorants i a poderosos, buides unitats de consum que no claudicaran en omplir-ho tot de merda, deixalles i regueralls de sang al seu pas per justificar la seva hedonista i finisecular existència contra el progrés moral.

Recuperant l'Alicantino he de dir que segons els seus explotadors està viu, i n'està en primer lloc perquè és de lloguer, i segon perquè és un lluitador per la seva vida, per tant, això dóna diners i espectacle. És ràpid i vivaç, ben aviat sabrà que quan colpegi algun dels humans que per allí corren, se li acabarà el turment del foc. Com a tots els animals, me l'estimo, i se'm fa difícil desitjar-li que deixi de ser rentable o que ho continuï sent, malauradament tots els camins el conduiran a ser assassinat, el més llarg de tots, cornejant persones cada cop que l'obliguin a ser torturat en públic.

Acabo per donar les gràcies a les professionals de la Salut que van fer bé la seva feina en aquests moments de manifesta precarietat. En especial a les meves companyes de militància: al narrador compulsiu de l'Horta per estar allí en tot moment i, sobretot, a la guerrillera del Camp, exemple del que és una veritable amiga i camarada.

(1) <http://dom.cat/ddo>; (2) <http://dom.cat/ddp>; (3) <http://dom.cat/ddq>; (4) <http://dom.cat/ddr>; (5) <http://dom.cat/dds>; (6) <http://dom.cat/ddt>

Toni Teixidó és mestre, militant de la CUP de Tarragona, de la Plataforma Iniciativa Animalista (PIA) i coportaveu de la Coordinadora per l'Abolició dels Correbous de Catalunya (CAC).

https://www.lahaine.org/mm_ss_est_esp.php/correbous-les-victimes-de-la